

I sin endelige, ovenfor gengivne affattelse afveg loven på nogle punkter fra, hvad der oprindeligt var foreslået, hovedsagelig som følge af, at man enedes om at give fællesudvalget en lidt ændret sammensætning og at supplere det med et overenskomstnævns.

I det af arbejdsministeren fremsatte lovforslag havde § 3, stk. 1, følgende formulering:

„De uoverensstemmelser mellem parterne, der har medført varsling af arbejdsstandsninger, afgøres i det omfang, der ikke er opnået enighed mellem parterne om deres bilæggelse, af et fællesudvalg bestående af 8 medlemmer. De samvirkende Telefonselskaber og Centralorganisationen for Telefonstanden i Danmark udpeger hver et medlem. De i § 1, stk. 1, nævnte telefonselskaber såvel som de i § 1, stk. 1, nævnte afdelinger under centralorganisationen udpeger 3 medlemmer til hver sags behandling i udvalget.“

Samme paragrafs stk. 2 og 3 undergik ikke nogen ændring, mens stk. 4 og 5 fik en ny affattelse. Disse bestemmelser lød i lovforslaget således:

„Stk. 4. Til afgørelse i fællesudvalget kræves stemmeflerhed blandt de i stk. 1 nævnte medlemmer. Kan stemmeflerhed ikke opnås, træffes afgørelse af formanden som opmand.

Stk. 5. Afgørelse efter denne paragraf skal træffes senest den 1. juli 1965.“

Efter at disse ændringer var foretaget ved 2. behandling, indføjede man ved 3. behandling — som en konsekvens heraf — ordene „og overenskomstnævnets“ i § 6.

Ved fremsættelsen af lovforslaget udtalte *arbejdsministeren* bl. a.:

„Forhandlingerne mellem De samvirkende Telefonselskaber og Centralorganisationen for Telefonstanden i Danmark om nye overenskomster om løn- og arbejdsvilkår m. v. til afløsning af de overenskomster, som efter opsigelse er udløbet pr. 1. april i år, førte ikke til et positivt resultat, og centralorganisationen afgav derefter den 31. marts over for selskaberne *varsel om arbejdsstandsning* fra udgangen af april måned. Herom blev *forligsinstitutionen* underrettet, og forligsmanden optog forhandling med parterne om en løsning af konflikten. Disse forhandlinger fortsattes, efter at forligsmanden den 28. april d. å. havde benyttet sin beføjelse efter mæglingsloven til at *udsætte de varslede arbejdsstandsninger* i 2 uger, men den 13. maj d. å. måtte forligsmanden meddele, at fortsat mægling mellem parterne efter hans skøn ikke havde udsigt til at skabe grundlag for et mæglingsforslag, der havde mulighed for at blive vedtaget af begge parter.

Samtidig blev der af forligsinstitutionen givet meddelelse om, at de 3 forligsmænd havde udsat de varslede arbejdsstandsninger i yderligere 2 uger under henvisning til mæglingslovens § 4, stk. 5, der lyder således:

„For så vidt forligsmanden skønner, at fortsat mægling mellem